



Vuorilla kaikuivat lohikäärmeiden äänet.

Archie McArkki loikoili auringon lämmittämässä ruohikossa ja katseli yllään kaartelevia hunajalohikäärmeitä, joiden pienet siivet räpyttelivät niin kiivaasti, että suomet sumenivat silmissä. Toisinaan lohikäärmeet purskauttelivat kidastaan tulisuihkuja, ja iltaruskon väriset savupilvet haihtuivat kesätaivaan sineen.

”Täysin tärähtänyt!” hänen ystävänsä Fliss huokaisi. Tämä seisoj läheisellä kivellä, jolta näki yli kanervikon peittämän syrjäisen laakson aina järvelle asti. ”Jos joku olisi vuosi sitten väittänyt, että ystäväystyisin lohikäärmeiden kanssa, olisin vastannut, että hän on täysin tärähtänyt!”

Archie hymyili, nappasi laukustaan palan McArkin toffeeta ja sujautti sen suuhunsa. Fliss ei koskaan saanut kyllikseen hunajalohikäärmeiden katselusta. Archienkin oli myönnettävä, että tämä oli ehdottomasti paras tapa viettää lauantaiamupäivää.

Lapset seurasivat vierestä, kun pienet, suloiset siivekkäät laskeutuivat kanervikkoon ja pörräsivät kasvien keskellä suristen kuin tuhannet mehiläiset. Archien pieni Tryffeli-koira haukkui ja heilutti häntäänsä aina kun jokin lohikäärmeistä pyyhälsi ohi. Se olisi halunnut leikkiä hippaa, mutta lentokyky antoi lohikäärmeille epäoikeudenmukaisen etulyöntiaseman.

”Varovasti nyt, Tryffeli”, Archie moitti. ”Pysy kaukana, ettet muutu koirakebabiksi.” Kansantarujen ja legendojen lohikäärmeet grillasivat polttavilla henkäyksillään rohkeita, haarniskaan sonnustautuneita ritareita kuin foliokääreisiä, ihmisen muotoisia uuniperunoita. Hunajalohikäärmeet olivat toista maata. Ne muistuttivat pikemminkin lentäviä puhalluslamppuja, mutta niidenkin kanssa piti olla hieman varuillaan.

Yksi lohikäärme pysähtyi hetkeksi lähistölle. Se sinkautti pitkän, soukan kielensä kullanhohtoisen kidas-taan ja lipaisi näppärästi medet pikkuruisten kukintojen rivistöstä.

”Syövätkö ne kaiken meden?” Archie kysyi ja nojautui kyynärpäidensä varaan. ”Eikö sitä tarvitakaan hunajakiven valmistukseen?” Flissistä oli sukeutunut melkoinen hunajalohikäärmeasiantuntija sen jälkeen kun Nuppu-niminen lohikäärme oli liftannut kartanoon hänen taskusaan. Archie ei ikinä unohtaisi sitä lumista talviyötä, jolloin he löysivät lohikäärmeet Hunajakiven luolastosta.

”Niillä on poskipussit”, Fliss selitti. ”Ne ovat eräänlaisia lentoliskon, mehiläisen ja hamsterin risteytyksiä! Ne varastoivat meden pusseihinsa, ja taikalieskojensa ansiosta ne sylkevät sen ulos hunajakivikiteinä, kun palaavat luolaan.” Hän nyrpisti nenäänsä. ”Hunajakivi on taikalohikäärmeen kuolaa. Vähän ällöä, kun oikein miettii.”

Archie nyrpisti nenäänsä muistaessaan Ben Hyssyn vuoren alla ammottavan valtavan onkalon, joka oli pullollaan hunajakiveä. Hän, Fliss ja heidän ystävänsä Billy olivat löytäneet luolan suorittaessaan tehtävää, joka Archien oli läpäistävä todistaakseen, että hän oli sovelias perimään McArkin maailmankuulun karkki- ja konvehtitehtaan ja kaiken siihen liittyvän taikuuden. He eivät olisi ikimaailmassa aavistaneet, että maaginen hunajakivi oli tehty lohikäärmeen syljestä.

”Pitäisi varmaankin suoriutua kotiin”, Archie sanoi ja nousi. ”Muuten Billy kuvittelee, että unohdimme hänet kirjastoon.”

”Pelko pois – tiedät, että Billy on elementissään. Hän rakastaa isosetäsi Archibaldin kirjakokoelmaa. Siinä riittää aineistoa *Kummituisuuksien käsikirjaan*.” Billy Vilunväre, oikealta nimeltään Billy Viljakari, keräsi pakkomielteisesti lähiseudun legendoja ja kertomuksia maagisista mysteereistä – tai *kummituisuuksista*, kuten Hämäränhyssyssä sanottiin.

”Enemmän minua huolettaa, että hän törmää uuteen salakäytävään tai salaoveen ja päätyy vahingossa tyrmään. Iso osa kartanon huoneista on vielä tutkimatta. Billy saattaa kadota ikiajoiksi!” Archie hymyili sutkaukselleen. ”Ja sitä paitsi”, hän lisäsi, ”minulla on hammaslääkäri ennen lounasta.”

Fliss hypähti alas kiveltä ja vihelsi. Yksi hunajalohikäärmeistä suhahti hänen luokseen ja laskeutui kevyesti hänen olkapäälleen.

”Olet kouluttanut Nupun hyvin”, Archie nauroi. ”Olisipa Tryffeli yhtä tottelevainen.”

”Hunajalohikäärmeet ovat hyvin älykkäitä”, Fliss kehaisi. ”Opetan Nupulle ihmisten kieltä. Enkö vain opetakin, Nuppu?”

"Täysin tärähtänyttä!" Nuppu raakkui vastaukseksi ja röyhtäisi savurenkaan Flissin kasvoille.

He jättivät muut lohikäärmeet keräämään mettä kannervikosta, talsivat nummen poikki ja jatkoivat lammaspolkua alas järven rantaan. Heidän tarpoessaan pitkin tietä, joka johti takaisin Hämäränhyssyn pikkukaupunkiin, Archiesta alkoi äkkiä tuntua, että heitä tarkkailtiin. Hän erotti liikettä sananjalkojen seasta ja jähmettyi, kun pieni hahmo putkahti heidän eteensä.

Tryffeli murisi muukalaiselle: parrakkaalle miehelle, jolla oli mutaiset kasvot. Miehellä oli vihreä huppu ja lehdistä kyhätty viitta. Hänen sammalenvärisistä housuis-taan versoi ruohopaakkuja. Outo hahmo kumarsi syvään, mikä sai sen parrassa pesivän pienen punarinnan liikehtimään levottomasti.

"Varjelija", mies tervehti juhlallisesti. Hän puhui omittuisella korostuksella. "Teidät on kutsuttu. Puu lähettää ensimmäisen viestinsä. Suuri vaara on langennut yllemme!" Hän kaivoi viittansa poimuista suuren, keltaisen lehden ja ojensi sen Archielle. Hän silmäili Archieta odottavasti.

"Öh... kiitti?" Archie yritti. Muukalainen kurtisti hämentyneesti kulmiaan ja sujahti takaisin aluskasvillisuuden sekaan.

"Odota!" Archie huikkasi, mutta pikkumies oli kadonnut.

"Kuka tuo puhuva kompostikasa oli?" Fliss kummas-
teli. "Mitä hän oikein horisi?"

"Se puu", Archie tajusi ja tuijotti kullanhohtoista lehteä, joka lepäsi hänen kämmenellään. "Lehti on peräisin Kummituispuusta... Kaiken Hämäränhyssyn taian lähteestä!"



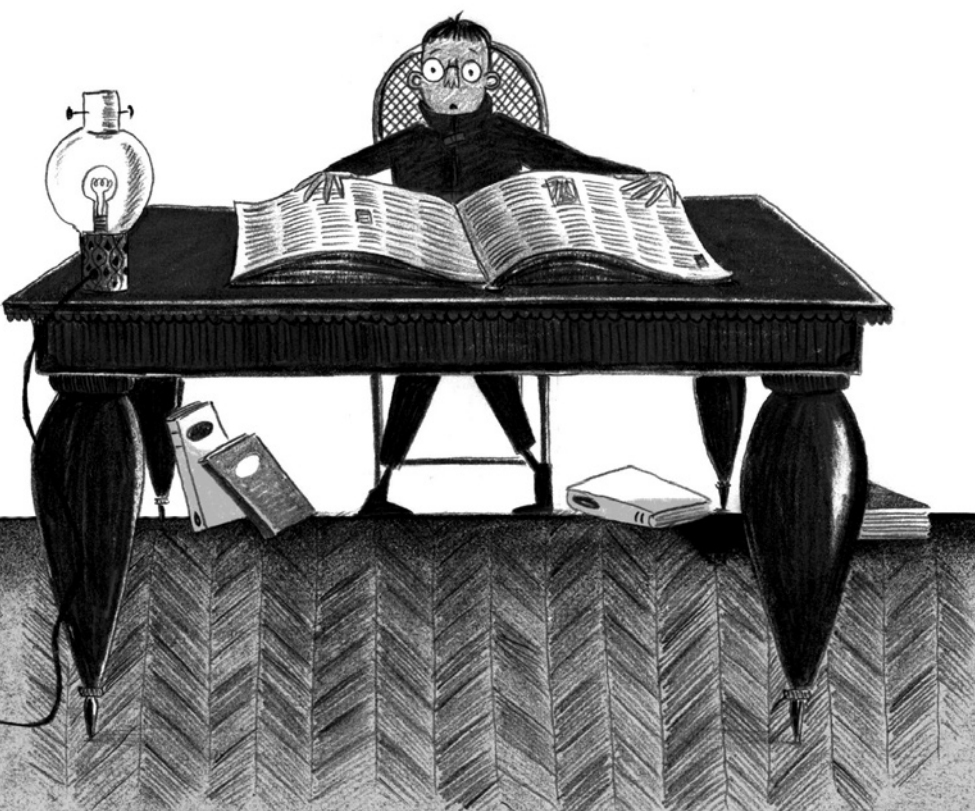
He harppoivat kohti Hämäränhyssyä minkä jaloistaan pääsivät.

Kiiruhtaessaan eteenpäin Archie tuijotti järven toisella rannalla kohoavaa synkkää, uhkaavaa metsää. Jossakin sen uumenissa kasvoi Kummituispuu, jonka juuret kurottuivat Hämäränhyssyn omituisen pikkukaupungin alle ja levittivät muassaan puun taikaa. Archie tiesi McArkkien olevan Kummituispuun varjelijoita, jotka olivat sitoutuneet suojelemaan Hämäränhyssyn taikavoimia, mutta toistaiseksi hän oli pysytellyt kaukana metsästä.

Viimein he pääsivät Hunajakiven kartanon portille ja astuivat sisään McArkkien ikivanhaan, hulppeaan mutta pölyiseen kotiin. Nuppu liihotteli kartanon perällä olevaan jättikasvihuoneeseen, jonka trooppisten köynnösten

keskelle se oli tehnyt pesänsä. Tryffeli oli jo ehtinyt sännätä edeltä kartanon aulaan ja nuuski nyt kirjaston ovella. He tapasivat Billyn kaiverretun tammipöydän äärestä vanhojen kirjapinojen, käsikirjoitusten ja muiden pape-reiden keskeltä. Huomatessaan Archien ja Flissin hän kohotti katseensa, suuret silmät vielä tavallistakin leveämpiä.

”Näytät siltä kuin olisit nähnyt aaveen”, Archie murjaisi ja vilkaisi seinällä roikkuvaa isosetä Archibaldin muotokuvaa. Isosedän haamu oli majaillut maalauksessa, kun Archie oli muuttanut kartanoon. Kuvan kasvot eivät



kuitenkaan olleet liikkuneet saati jutelleet enää aikoihin, ja Archie mietti, näkisikö hän vanhaa aavetta enää koskaan.

"Parempaa!" Billy hihkaisi. "Alan vasta käsittää, millainen kummituisuuksien aarreaitta teidän kirjastonne oikein on! Olen löytänyt läjäpäin uusia juttuja." Hän osoitti pöydällä lepäävää paksua, punaista kirjaa, jonka nimi näytti olevan *Encyclopaedia Hämäränhyssyensis*. "Tiesittekö, että Hyssymutkan läheisissä metsissä vaanii hirveä ihmisorava? Se silppuaa raatelukynsillään kokonaisen kuusen hammastikuiksi alle minuutissa. Viisi pilkku kaksi pistettä Vilunväreen karmivuusasteikolla!"

"Viis oravista!" Fliss kivahti ja läimäytti tietokirjan kiinni, mikä sai pienen pölypilven lehahtamaan äimistyneen Billyn kasvoille. "Archie sai kutsun. Kummituispuulta." Hän kertoi Billylle heidän kohtaamisestaan oudon pikkumiehen kanssa.

"Olisinpa ollut paikalla", Billy voihaikaisi käännellessään kunnioittavasti lehteä. "Olet aikamoinen kummituis-magneetti, Archie."

"Muistatko, mitä isosetäsi haamu sanoi?" Fliss jatkoi Archielle. "Että saat ennen pitkää taikavoimia..."

"Pystyt tekemän *kummituistöitä*", Billy keskeytti. "Niin loihtimista meilläpäin kutsutaan."

"No, nyt pääset selvittämään jutun kaikkien kummituisvoimien alkulähteestä!" Fliss intoili ja pukkasi Billyä ärtyneestikiynnärpäällään. "Täytyyhänsinun etsiä Kummituispuu. Ja me luonnollisesti tulemme mukaan. Ei sitä ihan joka päivä pääse tutustumaan henkimaailman hortonomiaan."

Archie lysähti takan ääressä olevaan isoon nahkasohvaan ja huokaisi.

"En oikeastaan kaipaa uusia seikkailuja", hän esteli. "Minä ja äiti vasta muutimme Hämäränhyssyyn, ja karkkitehtaassa *sekä* kartanossa riittää ihan tarpeeksi tekemistä. En ole vielä valmis saamaan taikavoimia. Kaipaan nyt ihan tavallista arkea."

"Mutta tämä on *valtava* juttu", Billy aneli. "Niin kuin valtavuuden huippu. Kirsikka kakussa kummituisuustutkijan urallani. Toistaiseksi olen saanut vain muutaman mauttoman murenan ja palaneen rusinan."

"Sitä paitsi", Fliss jatkoi, "Ruoho McMutanaama, tai kuka ukko nyt ikinä olikin, varoitti 'suuresta vaarasta'. McArkit eivät elä tavallista arkea. Heillä on *kohtalo*. Eikä kohtaloaan voi paeta."

Samassa arki saapui huoneeseen äidin hahmossa. Archie nosti sormen huulilleen. Jos äiti olisi tiennyt lasten maagisista seikkailuista, hän olisi tärähtänyt täydellisesti, kuten Flissillä oli tapana sanoa.

"Archie", äiti huikkasi ovelta. "Aika lähteä, hammaslääkärisi on ihan kohta. Saat kyydin, sillä minä lähdén tapaamaan alihankkijaamme. Mutta pidä kiirettä, olen jo valmiiksi myöhässä."

"Oliko tuo tarpeeksi tavallista?" Fliss virnisti. Hän tarttui Billyä käsivarresta ja raahasi tämän ulos kirjastosta. "Nähdään myöhemmin!"

"Mitä Fliss oikein tarkoitti?" äiti kysyi parhaalla huolestunut huoltaja -äänellään, kun he kapusivat autoon. "Sillä, etteivät McArkit muka elä tavallista arkea? Etkö sinä ole kotiutunut ihan hyvin Hämäränhyssyyn?"

"Olen minä!" Archie vakuutti. Kaupunkilaiset tiesivät, että hän omisti nykyisin karkkitehtaan ja kaiken siihen liittyvän, ja uudessa koulussa oli hieman vinoiltu aiheesta. Silti Archiella oli paljon kavereita, eikä kiusoittelu ollut mitään verrattuna Vanukisto-Vattuloiden, Jacqui-serkun ja tämän hirveiden kaksosten Georgien ja Portian keksi-miin kamaluuksiin. Jacqui Vanukisto-Vattula havitteli Archien perimiä taikavoimia itselleen ja oli sumeilematta komentanut lapsensa raivaamaan Archien tieltään, jolloin perintö olisi hänen. Muuten Archie kyllä viihtyi uudessa kodissaan. "Tässä kaikessa vain on vielä vähän sulattele-mista", hän jatkoi totuudenmukaisesti.

Äiti hymyili myötätuntoisesti. Oli tapahtunut paljon lyhyessä ajassa, ja Archien isän kuolemastakin oli vasta muutama vuosi. Mietteliään hiljaisuuden vallassa he ajoivat halki Hämäränhyssyn mutkittelevien katujen. Kaupunki näytti yhtä eriskummalliselta kuin olikin: sen hämäriä, kiemuraisia kujia reunustivat kiikkerän näköiset talot. Epätavallisuus ei rajoittunut rakennuksiin, vaan kaupungilla näkyi runsaasti omalaatuista väkeä, joka kulki ihmeellisissä asuissa, omisti outoja lemmikkejä tai käyttäytyi kaiken kaikkiaan kummallisesti.

He ohittivat esimerkiksi Kolttusen muorin, jolla oli aina päässään sarvekas viikinkikypärä: huhuttiin, että hän käytti sitä jopa kylvyssä ja ripusti pesusienensä sarviin. Seuraavaksi vastaan asteli McIhran purilaispaikan omistaja Morris Näppy, joka väitti, että ravintolan pakastimessa ranskanperunoiden seassa asusti minikokoinen lumimiesperhe. Billystä väite kuulosti epätodennäköiseltä, sillä minilumimiehet (neljä pilkku kolme pistettä Vilunväreen karmivuusasteikolla) olivat allergisia perunoille. Archie mietti, monellako hämäränhyssyläisellä oli *oikeita* taikavoimia, kuten Jacqui Vanukisto-Vattulalla. Tai hänellä itsellään, ainakin isosetä Archibaldin mukaan, vaikka hän ei vielä tiennyt, kuinka saisi omat kummitusvoimansa... no, *voimistumaan*.

”Ehkä tarvitset uuden harrastuksen”, äiti ehdotti. ”Mitä jos kysyisit johtaja Fiinilältä, voisitko tehdä jotakin tehtaassa? Vaikka keksiä uuden karkin tai suklaapatukan?” Fiinilä oli McArkin karkkitehtaan johtaja ja Flissin isä.

”Niin kai”, Archie myönsi. Toki hän halusi auttaa enemmän tehtaan pyörittämisessä, ja tämä voisi olla hyvä keino. *Mutta täytyykö siihen ryhtyä heti?* hän mietti. *Miksi kaikilla on niin kiire tehdä elämästä vaikeaa?*

”Mutta nyt et saa ajatellakaan sokeria”, äiti komensi kääntyessään Hämäränhyssyn hammaslääkäriaseman pihaan. ”Odotan, että saat tarkastuksesta puhtaat paperit. Täytyy mennä – nähdään myöhemmin!”

Archie hymyili ja hypähti ulos. Äiti vilkutti hänelle ja kaasutti tiehensä. Vilkuttaessaan takaisin Archie huomasi taas oudon pikkumiehen tien vastakkaisella puolella: ukko tarkkaili häntä pimeältä kujalta, mutta maastoviitta ei tarjonnut kummoista valepukua kaupungin harmaudessa. Mies kipitti tien poikki Archien luo.

”Toinen merkki, Varjelija”, hän sanoi ja kumarsi niin syvään, että hänen parrastaan putosi kastemato. Hän ojensi Archielle uuden lehden, tällä kertaa oranssin- ja kullanhehkuisen, ja tuijotti Archieta tuttuun tapaansa kuin odottaisi tämän sanovan jotakin. Archie oli avaamaisillaan suunsa, kun ukon hupussa kyhjäyttävä punaorava

vinkaisi varoittavasti. Pikkumies kiljaisi kauhusta ja osoitti taivaalle.

Archie käännähti ja huomasi, että katonharjalta syöksyi alas apinaa muistuttava olio, joka jarrutti laskeutumista nahkasiivillään. Muukalainen pakeni ja katosi kujan varjoihin, kun hirviö lehahti portaalle Archien eteen. Sen kasvot muistuttivat irvokkaasti irvistävää kivipatsasta, ja sen kidasta kumpusi pahansuopa käkätys.

"Yllätys, yllätys, lemuava riiviönpenikka!" olio tervehti. Se oli Kärväkäs, irvihinen.